OBRAZNICUL MĂNÎNCĂ PRAZNICUL

ECLIPSA

sau Calul lui Smirnov

Lumina împăcării și păcii civice ce se tot căznește să se reverse cu mai multă putere asupra vetrei noastre strămoșești iarăși — a cîta oară — e umbrită de reavoința și ambiția neprietenilor noștri, care pînă mai ieri luau foc cu gura că mai buni amici ca ei nu putem afla pe fața pămîntului.

Da, desigur, dragă cititorule, ai dreptate: mă refer la acțiunile nerușinate, obraznice, de pichetare a căii ferate într-un șir de sectoare nevralgice din Transnistria și multpătimita Tighină. Azi e a 19-a zi de cînd pe magistralele ceie mai importante ale republicii au amorțit trenurile. Și nu-s de vină careva strașnice seisme, inundații, incendii sau vreo nemaipomenită criză de combustibil. Nu, la mijloc e altceva: separatiștii din Transnistria au inventat un alt — al cîtelea la rînd? — cal troian. Pardon, a lui Smirnov și K°. De astă dată — mai rafinat, mai perfid, după cum se vede. Căci sirenele vestejite de-a binelea, venite în mare parte de aiurea pe meleagul nostru, au îndrăgit la sugestia vicleană a «internaționaliștilor» șinele căii ferate, nelăsîndu-se duse de pe ele nici în ruptul capului. Voind să ne văduvească, acum, în toiul recoltării, de pietele de desfacere în mai multe republici și regiuni, ele clocesc îndîrjite în calea trenurilor. Și ce e pentru ele Parlamentul unei republici independente? Guvernul? Solia Federației Ruse? Legea unională? Da, mare adevăr spune proverbul: «Pielea rea și răpănoasă ori o bate, ori o lasă».

Iar, între timp, garniturile staționează. A treia săptămînă la rînd. Practic 70 la sută din numărul lor total, care trebuie să ne intersecteze zi și noapte meleagul. Pînă la ora actuală numai feroviarii au suportat pierderi cifrate la peste 4 milioane de ruble. Iar dacă e să vorbim de economia republicii în genere, apoi... E de ajuns să știm că în rezultatul acestei acțiuni ce contravine oricărei logici elementare, în fiecare 24 de ore din republică nu pleacă zeci de mii de tone de încărcături și, evident, alte zeci de mii de tone nu sînt recepționate. Și aceasta în plină toamnă, cînd cîmpiile, legumăriile, viile și livezile sînt pline de roadă; și aceasta acum, cînd sîntem în prag de iarnă și avem mare nevoie de combustibil, materiale de construcție și altele.

Prietenul bun la nevoie se cunoaște. Azi am putea redacta acest dicton în felul următor: neprietenul la nevoie se cunoaște. Da, vom trece, neapărat vom trece și prin aceste încercări, obținînd ceea ce ni se cuvine de la dreptate și Dumnezeu.

Dar... Cînd, mă întreb, vom avea în sfîrșit mintea cea de pe urmă? Cînd ne vom învăța să nu mai sărim în fața oricărui sosit la noi cu pîine și sare și cu ulciorul cu vin, ca acesta, ghiftuit și adăpat, să ne mai apuce de beregată la noi acasă?

Ilie BUJOR.